

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

Ο ΜΑΚΑΝΤΑΣΗΣ ΝΥΧΤΕΡΙΔΑΣ

ΤΟΥ RAYMOND GENIY

— Τι σκοτάδι... στο διάβολο! Δεν βλέπω μπροστά μου... Κι' αυτό το άναθεματισμένο το κλεφτοφάναρο απόψε βρήκε να μη φέγγει καλά... Τι γουρσουζιά!... "Α! νά ή τραπέζια... το ρολόι, διάφορα κομμοτεχνήματα αξίας... τα κινέζικα πιάτα στον τοίχο! Δεν θα πάη χαμένη ή βραδιά μου. "Ας δούμε τα συρτάρια... τι γουρσουζικό κλεφτοφάναρο!... Νά και τ' άσημά! Φαίνεται να είνε άνθρωποι με γοστό οι νοικοκυραίοι. "Εμπρός λοιπόν... "Ας άρχίσουμε από τ' άσημένα κοντάλια... "Ας πάρουμε και τα μαχαίρια... Δεν έχουν μονογράμματα βλέπω... "Ωστε οι νοικοκυραίοι είνε πουροζού... "Ας τ' αράλουμε τώρα όλα μέσα σ' αυτή τη σουπερά, για να γίνουν ένα δέμα. "Ας μη βιάζομαι όμως. "Έχω καρδό. Τα κορούδια είνε στο θέατρο... ή καμαριέρα στον κινηματογράφο και ή ώρα μόλις δέκα. "Ας δούμε τι έχει αυτή ή μπτοίλλα... Κρασί! Πόρτο!... "Ας τ' τιμήσουμε λοιπόν... Καλό είνε... Λιγάκι καινούργιο μόνο... Είς ύγειαν λοιπόν των κορούδιων... Πώς; Πώς;... Τι άκουσα!... Μου φαίνεται δι άνοιγει ή πόρτα... Μιλούν... "Ερχονται... "Ατιμη γυνίαν... Με τσακώσαν στη παντοκταγίδα!...

— Τι άνόητο έργο!... Καλά κάναμε πού σηκωθήκαμε και φύγαμε.

— Δεν μπορώ να καταλάβω πώς ένας διευθυντής θεάτρου ανεβάζει επί σκηνής τέτοια εξαιδωμένα. Έν πάσει περιπτώσει είμαστε στο σπίτι μας και ή ώρα είνε μόλις δέκα.

— Ναί... Χτύπησε, σέ παρακαλώ, τ' κουδούνι να έτοιμηση τραπέζι ή Ιωάννα.

— Μά ή Ιωάννα είνε στον κινηματογράφο.

— "Α... ναι... Τότε θα έτοιμάσω μόνη μου τ' τραπέζι.

— "Αλήθεια! Πόσο σ' αγαπώ, μικρούλα μου Μισελίν!

— "Ας πούμε ένα ποτηράκι Πόρτο... Μπ!...

— Τι τρέχει;

— Κάποιο πείραξε τ' μπτοίλλα.

— "Η Ιωάννα έσωσε...

— Δεν πιστεύω. Αύτη προτιμά τ' βερμούντ.

— Αυτό δεν πρέπει να επαναληφθί. Θεέ μου...

— Τι συμβαίνει πάλι;

— Λείπουν τ' κοντάλια και τ' μαχαίρια...

— "Ισως ή Ιωάννα να τ' έβαλε κάπου άλλου...

— Δεν τ' πιστεύω... Κλαυδία, κάποιος κλέφτης μπήκε κατά την άποσία μας και μ' έλεψε! Κτύπησε σέ τί άναστασία βρισκόμαστε!

— "Ελα, άφησε τίς υπερβολές. "Άλλως τε, αν έμπαινε κλέφτης, δεν θ' άπαιωνε μονάχα τ' κοντάλια και τ' μαχαίρια, γιατί έχουμε κι' άλλα πράγματα μεγαλειτέρας αξίας.

— Ναί, μά πού τ' ξέρεις αν δεν τόν διέκοψε ο έρχομός μας; "Α, Κλαυδία, φοβόμην!... φοβόμην!...

— "Ησύχασε, αγάπη μου... "Οοίστε, για να σ' ήσυχάσω παίρνω τ' πιστόλι μου και ψάχνω όλα τ' δωμάτια.

— "Οχι... μη φεύγεις... μη μ' άρνίσεις μονάχη...

— Πιό σιγά, Μισελίν, θα μ' άρνησει ή γειτονιά. Θεέ μου, τί νενομίσε πού είσαστε σεις ή γυναίκες!...

— Κλαυδία, μού φάνηκε σάν να κοινήθηκε ή κοιτίνα τού παρκαθίου...

— "Η κοιτίνα; Ποιά κοιτίνα; "Α, ναι, έχεις δίκην... "Εμπρός, πάνω τ' χέρια, φιλαράκο μου, γιατί σού την άναη!... Παύς ελν' εκεί;... Μα!...

III

— Μπράβο... άφραία ύποδοχη! "Ετσι φέρονονται σ' ένα μουσική...

— Είμαι μόνος; Μίλα κι' άφησε τ' άστεία.

— Ναί, ύπομύναγος. Δεν βρισκεις, δυστυχώς, στη σημερινή έποχή τίμους συνεργάτες...

— Για στάσου!... Αυτό είνε πολύ παράξενο!... Σε ξέρω καλά έσένα....

— "Ετσι μού φαίνεται κι' έμένα. Τα μούτρα σου δεν μού είνε καθόλου άγνωστα...

— Είμαι ο Βερμούν... Κλαυδίας Βερμούν...

— Κ' έγώ ο Ντουιντούλ, ο Ζάκ Ντουιντούλ, ο έπιλεγόμενος Νυχτερίδας! 815 πεζικό σύνταγμα, τετάρτη στρατιά...

—...Τέταρτος λόχος... Μωρέ σουπορίζ!... Δεν πιστεύω σ' τα μάτια μου. Ζάκ, έσύ έδώ!... Αυτό είνε ώρα! Μην φοβάσαι πειά, αγαπημένη μου, "Είμαστε μεταξύ φίλων... Σου παρουσιάζω τόν Ντουιντούλ ή Νυχτερίδα, παλιό συνάδελφο στο στρατό, στο μέτωπο τού "Αρτουά.

— Ναί, ναι, αλλά σου ξηγώ τον συγγνώμην. Λόγον τιμής δεν ήξερα πώς είμαι στο σπίτι ένός παλιού μαζαντάση.

— "Ετσι τ' φέρνει ή τύχη, φίλε μου. "Εγώ όμως είμαι πολύ εύχαριστημένος πού σέ ξαναβλέπω έστερα από τόσα χρόνια. Ξέρεις, πάντοτε ρωτούσα για σένα, αλλά κανένας από τούς παλιούς συντρόφους μας δεν μούδωσε ποτέ μά θετική πληροφορία.

— Είνε γιατί δεν μ' άρέσουν ή κοινωνικές συναναστροφές. "Αλλωστε, δεν έχω και μόνη διαμονή. "Οπωσδήποτε ή συνάντησής μας αυτή μπορεί να γίνη και υπερέττα...

— Δεν είνε άσχημη ή ιδέα σου. "Αγαπημένη μου, φέρε λοιπόν ποτήρια να προσφέρουμε κάτι στον αγαπητό Ντουιντούλ, πού μ' άρεσε τήν τιμή να μ' άπισκεψή. Θα πάρης βέβαια κάτι, ξέρω δι τ' τραβάς.

— Εύχαριστώ, άς μην άνησυχεί ή κυρία. "Ορίστε τ' κοντάλια και τ' μαχαίρια...

— "Οχι, όχι, δεν ήθελα να πω αυτό. Πές μου, τί θα πάρης; Λίγο Πόρτο; Δεν πιστεύω ν' άρνηθής. Με συγχωρείς μονάχα πού ή μπτοίλλα δεν είνε γεμάτη, αν και φεύγοντας την άφησα γεμάτη...

— Ναί... ξέρω... Δοκίμασα έγώ προηγουμένως τ' Πόρτο σας. "Ας είνε όμως... Είς ύγειαν, κυρία μου... Γειά σου, παλιοκαράβανα!...

— "Α, καλέ μου Ντουιντούλ, πώς περσσαν τ' χρόνια. Για θυμήσον εκείνη τή δαιμονιώδη έφοδο στο Λασιγνύ.

— Καί τή νύχτα τών άσφυξιοφόρων.

— Καί τ' έγερτήριο μέσα στο χαλάζι τών δόδων.

— Κ' εκείνον τ' μίσηρο τόν άνθρακασπότη πού έφερνε πάντα δυσκολίες όταν μ' άφρωνε. Νά έναν πού δεν έχω στο σπυράκι από τότε, αλλά μού γλυτώνει, γιατί δεν μπορώ να μάθω τ' σπίτι του...

— Καί τόν κοίταρά τόν άρχίατρο, πού μ' άχε πεθάνει στο ρετινολάδο!...

— Ναί, ναι... Τ' θυμάμαι κι' άρδιάζω.

— Τι θές να πής; Δεν είσαι εύχαριστημένος πού γλύτωσες τ' τομάρι σου, ένώ τόσες χιλιάδες συνάδελφον γεμίσανε τ' χαντάκια;

— Δεν θέλω να πω αυτό, μά τάχω κυρίως με τή σημερινή κατάσταση μου. Τώρα είμαι έσοχρωμένος ν' άγωνίσω για να ζήσης. "Ο κόσμος άλλαξε, πονήρησε και προφυλάγεται. Πέρσσαν πολύ άσχημες μέρες, αγαπητέ μου Κλαυδία, και δεν έχω κάθε μέρα τύχη να πέφτω σ' τα σπύια τών παλιών μαζαντάσηδων...

— Φτωχέ μου Ντουιντούλ!... Δεν θα μπορούσες ίσως ν' άλλαξες... επάγγελμα; Αν ήθελες θα μπορούσα ν' άνεργήσω.

— Τώρα πρόζοφες!... Αυτό πού μού προτείνεις είνε μετεδρεφιδουλιές και όταν κανείς έχη τήν κακή τύχη σάν και μένα, να γεννηθή για περιπετιώδη ζωή, τ' καλύτερο πού έχη να κάνει, είνε να άφειθί στην τύχη του. Σε εύχαριστώ, εν πάσει περιπτώσει, για τ' ειλικρινές σου ενδιαφέρον. "Εσύ πού άρμενίζεις; Βλέπω παντοφρέτινες. Τ' άσχαρητηριά μου, άσχαρητηρία, μαντάμ!... "Ησουν ιδεολόγος και δεν άμφιβάλλω δι παντοφρέτινες από έρωτα.

— Ναί, και δεν μετάνιωσα γι' αυτό.

— Καί από δουλιές πώς τ' άπαιε;

— "Οχι και μεγάλα πράγματα. "Ημουν πολύ καλά, καθώς ξέρεις, πριν από τόν πόλεμο. Μά ή επιστράτευσις με κατέστρεψε. Οι κορυμπίδες, πού έμειναν άσφαρτεντοι, και ή γυναίκες μ' άπραν όλες τίς δουλιές. Γι' αυτό, όταν άπολύθηκα, άναγκάστηκα να γίνω δημοσός ύπάλληλος. Σε βεβαιώνω όμως δι με πολύ κόπο φρένω βόλτα τ' έξοδα.

— Φτωχέ μου φίλε!...

— Είμαι στη διαχείρισι τών δημοσίων προσόδων, τιμητάρχης, αλλά τ' πράγματα από οικονομικής απόψεως δεν είνε και τόσο ρόδινα. "Επειδή όμως ξέρω καλά πώς άλλοι συνάδελφοί μας λιμοκτονούν κυριολεκτικώς, παρηγοριέμαι, με τήν έλπίδα μ' άς καλύτερες άφρον.

— "Ακουσε, Κλαυδία, χωρίς παρεξηγήσεις. "Εχω κατά μέρος μερικά φιλά, πού δεν μού χρειάζονται. "Αν σού χρειαστούν, ελδοτηθή με. Θα μουν πολύ εύτυχής αν μπορούσα να σου φανώ χρήσιμος σέ κάτι.

ΑΠΟ ΤΑ «ΙΑΤΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»

Ο ΛΗΘΑΡΓΙΚΟΣ ΥΠΝΟΣ

Πρό όλιγων εβδομάδων, στην Μόσχα, εξέπνευσε, έπειτα από έ-
πτά χρόνιων ληθαργικό ύπνο, μια νέα δούμια Ειδοξία Λακαγίν. Ή
νέα αυτή είχε πάθει, όπως είπαμε, λήθαργο πρό έπταετίας και έκοι-
μήθηκε σ' όλο αυτό τό διάστημα χωρίς να ξυπνήση ούτε για μία
σπυγή. Όταν κοιμήθηκε η νεαρά Ειδοξία ήταν έπτά έτών. Στο με-
ταξύ όμως, άν και κοιμόταν, μεγάλωνε και ανεπτύσσεται. Ξύπνησε
συνελπίς δεκαετασάρων χρόνων δεσπονίς, δεδομένου ότι ο λήθαργος
δεν έμποδίζει καθόλου την σωματική ανάπτυξη.

Τά πρώτα λόγια που έλεγε η δεσποινίς Ειδοξία όταν ξύπνησε ήταν:

— Θέλω να φάω πατάτες!...

Ή περίπτωσις της νεαρής Ρωσοίδος δεν έλνε μοναδική στά Ια-
τρικά χρονικά.

Τό ίδιο έπαθε πρό πολλών έτών μια Σουηδή, ή Καρολίνα Καρλ-
νίστερ, ή οποία έπεσε σέ λήθαργο τό 1891, σέ ηλικία 13 έτών, κοι-
μήθηκε... 32 (τριαντα δύο!) ολόκληρα χρόνια και ξύπνησε στά 1923,
όταν πελά ήταν μία γυναίκα ώριμη, δηλαδή σαφανατεντάρα!...

Ή καμμένη είχε περάσει κοιμημένη τό ώραώτερο και καλύτερο
χρόνια της ζωής της.

Όταν ή Καρολίνα Ξύπνησε και έφαγε —γιατί τό πρώτο πράγμα
που ζήτησε εκείνης που Ξυπνούν από λήθαργο έλνε ή τροφή—οι γνό-
ωμοί της κι' οι γιατροί, που είχαν συγκεντρωθή στό σπίτι της, την
ρώτησαν:

—Κά τώρα, τι θά κάνης τώρα, Καρολίνα;

—Θά παντρευτώ! άποκρίθηκε αυτή ζωηρά. Θά παντρευτώ και
δου τό δυνατόν γρηγορώτερα μάλιστα!...

Ο δόκτωρ Φαρέ, καθηγητής της ψυχιατρικής στό Πανεπιστήμιο
των Παρισίων, άναφέρει μια άλλη θύσια περιπτώσις ληθαργικού ύ-
πνου, της Γαλλίδος Ζελίν Μοράν, ή οποία έπεσε στό
λήθαργο στίς 22 Νοεμβρίου 1886 και Ξύπνησε στίς
13 Νοεμβρίου 1903! Κοιμήθηκε δηλαδή δεκαεπτά
ολόκληρα χρόνια παρά έννέα ημέρες!

Τό περιεργότερο όμως έλνε ο τρόπος, μέ τόν ο-
ποίον Ξέγύπνησε ή Μοράν.

Τό άπόγευμα της 13ης Νοεμβρίου 1903 Ξεσπρά-
γη μεγάλη πυρκαγιά σ' ένα γειτονικό σπίτι. Οι κά-
τοικοι του σπιτιού, που καίγονταν, βγήκαν έξω τρέ-
χοντες και φωνάζοντες:

—Φωτιά! φωτιά!...

Οι φωνές τους Ξύπνησαν την Ζελίν Μοράν, ή ο-
ποία άνέκτησε άμέσως τή νηφαλιότητά της, κατά-
λαβε ότι κινδύνευε και τό δικό της σπίτι άτ' τή φω-
τιά και άρχισε να πετάει στό δρόμο τά έπιπλα!...

Άπό την έπομένη της ημέρας που Ξύπνησε, ή
Ζελίν άρχισε να εργάζεται κανονικά, σάν να μίν της είχε συμβή τί-
ποτε. Μόνο κάθε βράδυ την έπαινε φόδος μπικας πείση πάλι σέ λή-
θαργο και ξανακοιμήθη, πράγμα που δεν της συνέβη, εύτυχώς.

—Όχι, όχι, σ' εύχαριστώ!...

—Γιατί τό λές αυτό; Ά, ναί, σέ καταλαβαίνω... Σύ, ο δημόσιος
ιπάλληλος, δεν έπικρέπεται νάχη νταρεβέρια μέ μένα τόν... Λωποπό-
τη! Έχεις δίκιο. Μην ξεχνάς όμως πως άλλοτε, που ο θάνατος περ-
νούσε κάθε στιγμή πάνω στό κεφάλια μας, δεν ύπηρχαν κοινωνι-
κές διακρισίς μένα στόν κοινό κίνδυνο. Ύπηρχαν μονάχα άδελ-
φικοί συντρόφοι κι' ένας άτ' αυτούς έλνε και ο παλός σου μακαντά-
σης ο Ντουιντού. Γιατί σκύβει τό κεφάλι σου; Για να μη μω άπαν-
τήσης; Μολαταύτα, καταλαβαίνω ότι συμφωνείς μαζί μου. Σύμφω-
νοι λοιπόν; Σύμφωνοι... Κέρρασε λοιπόν!...

—Ναί, έχεις δίκιο, Ντουιντού. Άς πούμε για την άποψή μας
σινάντησι. Κρίμα μονάχα που ή μπιτίλλια άδειασε.

—Δέν περάζει. Φτάνει. Είνε εξ άλλων άργά κι' έχω δουλειά στη
γειτονιά σου, γιατί πρέπει ν' άποζημιωθεί για τόν καιρό που έχασα
έδώ. Είπαμε ότι ή δουλειά πρό παντός. Χωρίς κολλημένα, Κλαούντε,
είμα εύτυχής, πάρα πολύ εύτυχής, που σέ ξαναείδα και ιδιαιτέρως
γιατί έκανα τή γνωριμία της κυρίας σας, της χαριτωμένης κυρίας
σας. Ναι, γιατί κοινωνίζετε, μαντάκι, δεν ελτα παρά την αλήθεια.
Και έπειδή έκανα την κυρία νά φοβηθή, θά της προσφέρω αυτό τό
δαχτυλίδι, ένα μικρό σουβενίρ της γνωριμίας μας. Τό ρομπινί εννε
πραγματικό, σάς τό έγγραψα εδώ... ως είδικός. Και να τό φοράτε,
χωρίς κανένα φόβο, μαντάκι. Είνε μιάς γρηάς Άμερικιάνας, που έφυ-
γε πρό πολλού. Κλαούντε, ή κυρία σου μέ προσβάλλει... γιατί βλέ-
πας δεν τό δέχεται μέ την καρδιά της... Πές της, σέ παρακαλώ, να
τό δεχτή. Μπαρόο!... Είνε σάν νάχη παραγγελιά για σάς,
κυρία μου... Και σάς πηγαίνει θαυμάσια!... Έτσι κατα-
λαβαίνω τόν προορισμό τόν κοσμικών, όχι σάν εκείνη
τή γρχη την Άμερικιάνα... Και τώρα μέ συγχωρείτε, ώ-
ρεβουάφ. Θά μω έπικρέπεται νάχησονται
κάποτε να περνούμε τις βραδιές μας.
Άρεβουάφ, μαντάκι, ώρεβουάφ, Κλα-
ούντε!...

Μετάφρασις ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

«Έν ιδρώτι του προσώπου σου, άποκτήσεις τόν άρτον
σου!...» Τί δουλεία έκαναν οι μεγάλοι συγγραφείς του
17ου αιώνου; Ο Ρονσάρ, ο Λαφονταίν, ο Μολλιερός, κλπ.
Οι ποητικοί του βασιλικού ταμείου. Ο Ντιντερό φ. τ. ρ. ε. ι.
Ο Ρουσσώ έξασκει όλα τά επαγγέλματα. Συγγραφείς καθη-
γηται και βιβλιοθηκαριοί. Ο Νταντέ και ο Ζολά π. α. κ. τ. εν
την έλευθερία τους. Τα τεραστία κέρδη του Λαμαρίνου
και του Ουγκώ. Τί δουλεία κάνουν οι συγχρόνοι συγγραφείς.

Σήμερα, στην Εύρώπη τουλάχιστον, οι περισσότεροι από τους συ-
γγραφείς κερδίζουν άρκετά από τά έργα τους, ώστε να μην αναγκά-
ζονται να εξασκούν και δεύτερο επάγγελμα για να ζήσουν. Άλλοτε
όμως δεν συνέβαινε τό ίδιο. Οι συγγραφείς και οι ποιητάι, άν ήθε-
λαν να ζήσουν, έπρεπε να κάνουν και κάποια δουλειά πιο πρακτική
από την τέχνη τους, γιατί άλλωθς θά πέθαιναν της πείνας.

Κ' έν πρώτους, κατά τόν 17ον αιώνα, ο περίφημος Γάλλος ποιη-
τής Πέτρος Ρονσάρ ήταν ίερέας του βασιλέως, ο δέ συνάδελφός του
Μαθουρίνος Ρενιέ γραμματέας πρεσβείας. Επίσης ο μέγας μυθιστο-
ριογράφος Λαφονταίν ήταν... κτηματίας κι' έφροντιζε μόνος του για
την καλλιέργεια τών κτημάτων του, ο Λά Μπρυγιέρ ύπηρετούε, έλά
της κοινοτικής του Καέν και ο Μολιέρος ήτοποός.

Ο Ρακίνας πάλι ήταν ιστοριογράφος του βασιλέως Λουδοβίκου
14ου. Άπό τους μεγάλους συγγραφείς της εποχής εκείνης μονάχα ο
Κορνήλιος και ο Μπουαλό δεν έκαναν καμιά δουλειά, γιατί λάβα-
ναν γενναία έπαροχήρησι από τό βασιλικό ταμείο. Επίσης βασιλική
έπαροχήρησι λάβαναν τότε και διάφοροι δευτερευόντες συγγραφείς,
των οποίων τά όνόματα λημονήθηκαν σήμερα.

Άπό τους συγγραφείς του 18ου αιώνου, ο φιλόσο-
φος και ιστορικός Μοντεσκίε ήταν γραμματέας κά-
ποιας συντεχνίας, ο μέγας φυσιοδίφης Μπυφόν έπι-
στάτης τών κήπων του βασιλέως, ο μυθιστοριογράφος
του «Παύλου και της Βιργινίας» Βερναρδίνος ντε
Σαιν Πιέρ μηχανικός, ο κωμωδιογράφος Μπουαράσι
έλεγκτής του βασιλικού οίκου, ο συνάδελφός του Βο-
βενάργκ στρατιώτης, ο Έλνθνογάλλος ποιητής Άν-
δρείας Σενε διπλωμάτης, ο συγγραφέας της «Λανόν
Λεσκώ» άδόβας Πιρεδό στην αρχή στρατιώτης, και κα-
ποιν κληρικός, και ο θεατρικός συγγραφέας Μπιδώ,
ο οποίος κληρονόμησε από τόν πατέρα τόν μεγάλη πε-
ριουσία και την έχασε σέ μία τραγική χρεοκοπία,
γραμματαίς του βασιλέως, λαμβάνοντας για τή δου-
λειά του αυτή γενναία έπαροχήρησι.

Άπό τους συγγραφείς του 18ου αιώνου μονάχα ο
Ντιντερό δεν καταδέχτηκε ποτέ να κάνει καμιά δου-
λειά και θέλησε να ζήσει άποκλειστικώς από τά κέρδη που τόν έδιναν
τά έργα του. Μά τά κέρδη αυτά ήταν τόσο λίγα, ώστε ο φιλόσοφος
αναγκάζοταν να φτωχοζή, μέχρι της ημέρας που ή Αιτοκρατία της
Ρωσίας Αικατερίνη II άγόρασε σέ μεγάλη τιμή τή βιβλιοθήκη του.

Ο Ζάν Ζάκ Ρουσσώ πάλι, για να ζήσει, αναγκάστηκε να έξασκη-
ση όλα τά επαγγέλματα. Ός και αντίγραφους μουσικών κομμάτων
έγινε, πληρώνόμενος πρός μια πεντάρα τή σελίδα.

Άπό τους συγγραφείς του 19ου αιώνου, ο μυθιστοριογράφος Κά-
ρολος Νοντιέ, ο μέγας κωμικός Σαιντ-Μπρέ, ο μυθιστοριογράφος
Όκτάβιος Φεγιέ και οι ποιητάι Φανσένζ Κοππé και Εργενά ήταν
βιβλιοθηκαριοί. Ο μέγας ιστορικός Μισελέ, ο Ρενάν, ο Ταιν, ο Σο-
ρέλ, ο Λαμτρίαντ και ο περίφημος ποιητής Μαλλαρμέ, ήταν καθη-
γητάι. Ο Άλφόνσος Νταντέ πάλι ήταν γραμματέας του δικούς ντε
Μορνύ, μέχρως ότου Ξεδεσθή ο «Ναυτίπας» του, ο οποίος μέ τά κέρδη
που άπέφερε στόν συγγραφέα τόν τόν έκανε να μίν έχη πεία άνάγκη
από τή θεσι του αυτή και να παραιτηθή. Τό ίδιο και ο Ζολά, ήταν
ιπάλληλος στό πρακτορείο Άσέτι, μέχρως ότου τά έργα του άρχισαν
να τόν δίνουν τεραστία κέρδη.

Τά περισσότερα κέρδη από τους συγγραφείς του 19ου αιώνου τά
είχαν ο Λαμαρτίνας, ο οποίος, έντός μόνον ένός έτους, του 1852,
έκερδισε 2.000.000 φράγκα από τά έργα του κι' ο οποίος πληρώθηκε
μονάχα για τους «Γιωνόνδους» τών 250.000 φράγκα, ο Μπαζάιν, ο
οποίος κέρδισε επί σειράν έτών από τά έργα του 200.000 φράγκα
κατά μέσον όρον τό χρόνο, και ο Βίκτωρ Ουγκώ, ο οποίος, χάρις
τά έργα του, έγινε πολυκεκατομνηστικός κι' ο οποίος μόνο για τους «Α-
θίλους» τόν πληρώθηκε 400.000 φράγκα.

Άπό τους συγχρόνους Γάλλους συγγραφείς, ο ποιητής Παύλος
Κλωντέλ έινε πρεσβευτής της Γαλλίας στην Ουάσιγκτωνά, ο συνά-
δελφός του Παύλος Βαλερό άνώτατος
ιπάλληλος του Πρακτορείου Χαβάς, οι
μυθιστοριογράφοι Μοράν και Ζιροντού
άνωτεροι ιπάλληλοι του ύπουργείου τών
Έξωτερικών, ο ποιητής Άντρέ Σαλμίν
δημοσιογράφος, ο συνάδελφός του Λένν
Πωλ Φάργκ, έργοστασιάρχης γυαλι-
ών κλπ. κλπ.

Άλφόνσος Νταντέ

